

Camellia

国师大人又来蹲墙角

ทำง
รัก
มาแอบซ่อน
อยู่มุมห้อง
อีกแล้ว

云绯颜

อ้วนเฟยเหยียน เขียน

CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 166 ฉีกอกศัตรูหัวใจจูชิงเหียน

ยามราตรีอากาศหนาวเย็น ภายในห้องรับรองแขกอันเงียบสงัด มีกลิ่นอ่อนๆ โขยซาบ

คนที่นอนตะแคงกายอยู่บนเตียงตื่นขึ้นมาจากความฝัน เมื่อเหลือบสายตาขึ้น ดวงตาปรือครึ่งหนึ่งของหวงเฟยซิงเห็น บุรุษคุ่นตาอยู่ด้านนอก จึงคว้าเสื้อคลุมของตน หลบออกไปจากห้องอย่างเงียบเชียบ

“ผู้ที่มาคือใคร” จูชิงเหียนถือกระบี่ยื่นอยู่บนยอดเขา หลังอวิ้น อาภรณ์สีขาวยโบทสะบัด แววดาคมกริบ กระโถ้ออาฆาตแผ่กระจาย

หวงเฟยซิงหยักยิ้มริมฝีปาก ยามที่เผชิญหน้ากับแรงกดดัน ก็ไม่มีท่าทีหวั่นเกรงเลยสักนิด “ข้าคือผู้ใดเกี่ยวอะไรกับเจ้า”

“กลางค้ำกลางคิ่นแอบดูผู้อื่น ข้าไม่เห็นจะรู้ว่าคนของ
ตำหนักชิงอวีนจะเลินเล่อถึงเพียงนี้” นัยน์ตาสว่างของหวงเพยชิง
สะท้อนรอยยิ้ม รวากับนางกำลังอารมณ์ดี “เลิกคิดเสียเถิด
เขาเป็นของข้า”

เมื่อเห็นผู้อื่นประกาศความเป็นเจ้าของปาว ๆ ต่อหน้า
ด้วยความมั่นใจ โอ้อวด และเผด็จการเช่นนี้ ดวงตางามของ
จูชิงเหียนก็แทบจะพ่นเปลวเพลิงออกมาอย่างซึ่งโกรธ

“หน้าไม่อาย!” จูชิงเหียนก่นด่า ภาพที่เกิดขึ้นในสระ
น้ำแร่ปรากฏขึ้นเป็นฉาก ๆ

ที่แท้ก็เป็นเพราะหญิงมารยาผู้นี้ยั่ววนศิษย์พี่ ซ้ำยัง
หน้าด้านหน้าทนอยู่ในห้องกับศิษย์พี่ นางจะปล่อยให้หญิง
มารยาผู้นี้มาทำลายชื่อเสียงอันบริสุทธิ์ของศิษย์พี่ได้อย่างไร

“เหอะ หากได้หลับนอนกับศิษย์พี่หยวนผู้สูงส่ง
จะน่าอายหรือไม่ยอมไม่สำคัญแล้วมิใช่หรือ ไม่เหมือนใคร
บางคน ต่อให้เอาตัวประเคนมาถึงหน้าประตู บุรุษยังไม่คิดจะ
เหลียวมอง ซ้ำยังมีสีหน้ารังเกียจ พุดให้ถูกคือบุรุษบนโลกนี้

ชอบสตรีอย่างช้า ไม่ใช่คนบริสุทธิ์จอมปลอมอย่างคนบางคน”
หวงเฟยซิงหัวเราะเสียงเบาอย่างลึกลับ

ดวงหน้าเล็กๆ เย่อหยิ่งของจูชิงเหียนหม่นแสงลง
หญิงมารยาผู้นี้தாகถางว่าไม่มีใครต้องการนางอย่างนั้นหรือ
เห็นได้ชัดว่าหญิงมารยาผู้นี้ช่างต่ำช้านัก สตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง
เช่นนางจะกระทำตัวต่ำช้าอย่างอีกฝ่ายได้อย่างไร

ยังมีคนบางคนโมโหโทโส หวงเฟยซิงก็ยิ่งได้ใจ “ทำไม
โมโหหรือ ดูเจ้าก็อายุไม่น้อยแล้ว คงไม่ใช่เด็กไร้เดียงสาแล้ว
กระมัง”

จูชิงเหียน “...”

“เอ่อ ขออภัย ดูท่าทางเจ้าน่าจะอายุมากกว่าข้าหลายปี...
ไม่สิ น่าจะมากกว่ารอบหนึ่ง หากบอกว่าเป็นเด็กไร้เดียงสา
คงจะไม่เหมาะ หากจะเรียกเจ้าว่าท่านอาสะไภ้ก็อย่าได้ถือสาเลย”

“เจ้าเรียกใครว่าอาสะไภ้” ดวงตาของจูชิงเหียนราวกับ
เปล่งแสงได้ นางโบกมือหักกิ่งไม้ที่อยู่ด้านหลังหวงเฟยซิง โชคดี
ที่หวงเฟยซิงหลบทัน ไม่เช่นนั้นนางคงถูกกำลังภายในกระแทก
จนบาดเจ็บภายใน

หวงเฟยซิงหรือตาลง คิดในใจว่าแยแล้ว หญิงผู้นี้ช่าง
ร้ายกาจนัก

ในเวลานี้แววตาของจู่ชิงเหยียนก็มีรอยตื่นตกใจ นางชิง
ลงมือโจมตีก่อน และด้วยความที่กำลังโมโหทำให้พลาดใช้กำลัง
ไปถึงห้าส่วน

โดยปกติคนที่สามารถหลบหลีกการโจมตีของนางได้
และไม่ถูกกำลังภายในของนางกระทบกระเทือน ทั้งตำหนัก
ชิงอวิ้นและตำหนักหมิงกู่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น หญิงผู้นี้
มีพลังกำลังนำกลั้วถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ทว่าเมื่อจู่ชิงเหยียนคิดอีกทีก็เข้าใจ หากเป็นหญิงมารยา
ทั่วไป ย่อมไม่อาจทำให้ศิษย์พี่ผู้บริสุทธิ์สูงส่งตั้งแถมไข
ลุ่มหลงมัวเมาได้หรอก

“เจ้าเถียงสู้ข้าไม่ได้ จนต้องลงไม้ลงมือกับข้าเชียวหรือ
ทว่าความสามารถเพียงเท่านี้ ดูจะแยเกินไปสักหน่อยกระมัง”
หวงเฟยซิงสีหน้าราบเรียบ มุมปากยกยิ้มเย้ยหยัน ไม่เปิด
โอกาสให้จู่ชิงเหยียนตอบโต้ เเงอร่างของนางก็ไหววูบราวภูตผี
เข้าโจมตีทันที

กระบวนท่าดูดัน ทั้งรวดเร็วและรุนแรง

จู่ชิงเหยียนกัณฑ์ คัดในใจว่าแยแล้ว แม้กระบวนท่าของนางจะร้ายกาจ ทว่าความเร็วไม่อาจสู้หวงเพยซิงได้เลย

ผ่านไปยี่สิบกระบวนท่า จู่ชิงเหยียนก็ยังไม่อาจโต้กลับได้ แม้แต่การหลบหลีกยังจะต้องคอยระแวงระวัง มิเช่นนั้นหวงเพยซิงจะหาโอกาสรุกคืบเข้ามาได้

“ทำไม เจ้าคิดจะยอมแพ้แล้วหรือ เนื้อซาเช่นนี้จะถูกข้าควักคอกอยเอาได้นะ” ยามที่หวงเพยซิงลงมือกระโปรงสีแดงก็โบกสะบัด งดงามราวภาพวาด แขนที่อยู่ภายใต้แขนเสื้อกางเข้ากางออก แขนเสื้อสะบัดอย่างพลิ้วไหวเป็นระลอกราวกับดอกบัวโลหิตที่กำลังเบ่งบานอยู่กลางอากาศ

กระโปรงยาวสีขาวของจู่ชิงเหยียนถูกกรีดขาดไปหลายจุด แม้จะเสียโลหิตไม่มาก ทว่าบนกระโปรงสีขาวนั้นก็มียรอยโลหิตอยู่ไม่น้อย ดูแล้วแม้จะงดงามแต่น่าเวทนา

นางมีชีวิตอยู่มาหลายปี นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกคนรุกไล่ทำร้าย แต่ดูท่าจะไม่สิ้นเรี่ยวแรงแม้แต่หน่อย

เมื่อเหลือบมองหวงเพยซิงที่มีสีหน้าสงบนิ่ง มือกำกระบี่สั้นคมกริบที่ตัดเหล็กได้ราวกับดินโคลน ทั่วตัวทั่วไท่กวอย่างว่องไว ไม่ว่ากระบี่สั้นฟันไปทางใด ก็มีละอองโลหิตพุ่งกระจายพลิวไหวจนหน้าประหลาดใจ

ทั้งๆ ที่กระบี่ยาวในมือของจู่ซิงเหยียนได้เปรียบกว่า ทว่าหลังจากกระบวนทำนั้บร้อย คนที่ต้องร่นถอยกลับเป็นนาง

“นางหญิงมารยา ครั้งนี้ถือว่าเจ้าโชคดี วันหลังพวกเราจะมีโอกาสประมือกันอีก”

ดวงตาเย็นเยียบของจู่ซิงเหยียนราวกับคมมีด ที่พุ่งเข้าใส่หวงเพยซิงอย่างรุนแรง นางกัดฟันเอ่ยว่า “เจ้าอย่าเพิ่งได้ใจไป ครั้งหน้าคนที่ชนะจะต้องเป็นข้าอย่างแน่นอน”

หวงเพยซิงเลิกคิ้ว ค่อยๆ เก็บกระบี่เข้าฝักอย่างเชื่องช้า สายตาเยียบเย็น สีหน้าไร้อารมณ์ “เช่นนั้นข้าจะรอเจ้า”

หากเป็นเรื่องการต่อสู้ทะเลาะวิวาทแล้ว นางถึงไหนถึงกัน

เมื่อเงาร่างของจู่ชิงเหยียนหายไปท่ามกลางราตรี ดวงหน้าดงามเยียบเย็นของหวงเฟยซิงก็แผยรอยเจ็บปวด ทรมาน นางกุมหน้าอก ก่อนจะกระอักโลหิตออกมา

ทั่วทั้งปากของหวงเฟยซิงเต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต หนาหนัก ร่างกายอ่อนระทวย ไม่อาจตั้งเริ้วแรงออกมาได้

ภาพตรงหน้าเริ่มส่ายไหว ร่างกายทิ้งตัวไปด้านหน้า อย่างควบคุมไม่อยู่ มือข้างหนึ่งยื่นออกมากลางอากาศ ดิ่งนาง เข้าไปในอ้อมกอดอันอบอุ่นและปลอดภัย

กลิ่นหอมของต้นไม้อ่อนบางแตะปลายจมูก หวงเฟยซิง เหลือบสายตาขึ้น ก็เห็นดวงหน้าบุรุษผู้หล่อเหลาราวภาพวาด

“ท่านเป็นอย่างไรบ้าง ใครทำร้ายท่าน”

หยวนจิ้งก้มหน้ามองนาง นัยน์ตาดำเป็นประกายแห่ง ความหวังใยและร้อนใจ ทั้งๆที่กำลังภายในของตนเองไม่ หลงเหลือ แต่กลับลงมือรักษาอาการบาดเจ็บให้นาง

หลังจากที่เผลอสติไปชั่วขณะ หยวนจิ้งก็ขึ้นม้าคุ้มกันคน กลับไปที่หอหลังอวิ้น และรีบป้อนยานอนหลับให้หวงเฟยซิง

“ข้าไม่เป็นอะไร ท่านไม่ต้องตื่นตื่น” ดวงหน้าของ หวงเพยซิงซีตขาวจนไม่หน้าดู มุมปากกลับหยักยิ้มบาง “เพียงแค่ได้เห็นท่านเป็นห่วงข้า ข้าก็ดีใจมากแล้ว”

นัยน์ตาของชายหนุ่มดิ่งลึก คิ้วขวางเป็นเส้นตรง “ไม่ต้อง พุด นอนลงสักพัก”

เขาคิดจะเดินออกไป ทว่าหวงเพยซิงกลับจับข้อมือของเขาเอาไว้อย่างรวดเร็ว “อย่าไป ข้าอยากให้ท่านอยู่เป็นเพื่อนข้า ข้าได้รับบาดเจ็บ ท่านไม่สงสารข้าบ้างหรือ”

หากเป็นหวงเพยซิงเมื่อชาติก่อน นางไม่มีทางเอ่ยวาจา ออเซาะเช่นนี้ออกมาได้ นางคิดแต่จะเอาแต่ได้กับหยวนจิ่ง บีบคั้นอีกฝ่าย เมื่อย้อนคิดกลับไปแล้ว ไม่เพียงแต่หยวนจิ่ง จะไม่ชอบนางเท่านั้น แม้แต่ตัวนางเอง ก็ยังรังเกียจตนเองที่เป็น เช่นนั้น

ยังไม่ทันรอให้ชายหนุ่มโต้ตอบ นัยน์ตาของหวงเพยซิง ก็หม่นแสงลง และปล่อยมืออย่างไม่เข้าซี่อีก

ชั่วพริบตาก่อนหน้านั้นหญิงสาวยังอดอ้อนราวกับลูกแมว
น้อย พริบตาต่อมาใบหน้าของนางกลับเย็นชา หยวนจิ้งไม่เข้าใจ
นางเลยจริงๆ

เขาทอดถอนใจ มองนางด้วยความเอ็นดู นั่งลงข้างเตียง
“เออละ ข้าอยู่เป็นเพื่อนท่าน ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าไม่เป็นอะไรหรอก แค่บาดเจ็บภายในเล็กน้อย
เท่านั้น” หวงเพยชิงพลันคิดถึงว่ามีบางคนที่บาดเจ็บสาหัส
ยิ่งกว่านาง นอกจากจะดีใจแล้วยังได้ใจอีกด้วย

บังอาจแย่งบุรุษกับนาง ครั้งต่อไปจะไม่ใช้แค่ได้รับ
บาดเจ็บง่ายๆ เพียงเท่านั้นอย่างแน่นอน

บทที่ 167 จับตัวนางไว้ตลอดชีวิต

เมื่อเห็นนางมีสีหน้าได้ใจ หยวนจิ้งก็ทั้งรู้สึกอ่อนใจและเป็นห่วง จึงอดถามไม่ได้ว่า “ตอนนี้บอกเข้าได้หรือยัง ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

เขารู้ดีว่าหวงเฟยซิงมีฝีมือเก่งกาจเพียงใด คนที่สามารถทำให้นางบาดเจ็บได้ จะต้องเป็นยอดฝีมืออย่างแน่นอน

หวงเฟยซิงเป็นคนโหด เยอหยิ่งจองหอง ไม่ว่าจะทำอะไรก็ล้วนแต่กดขี่ระชะผู้อื่น หากจะบอกว่านางยอมอ่อนข้อให้ ก็มีความเป็นไปได้น้อยเต็มที

“ท่านอยากรู้ถึงเพียงนั้น เชียวหรือ แต่ก็ใช้ว่าจะบอกท่านไม่ได้ เพียงแต่ท่านต้องสัญญาก่อนว่า จะไม่โมโหเข้าเป็นอันขาด” หวงเฟยซิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเต็มใบหน้า

หยวนจิ้งไม่มีเหตุผลที่จะไม่รับปาก “ท่านว่ามา ข้าสัญญาว่าจะไม่โมโห”

“คนที่ปะทะกับข้าคือแม่ดอกท้อแห่งเหี่ยว¹ของท่าน”

หยวนจิ่ง “...” เขามีดอกท้อแห่งเหี่ยวที่ไหนกัน เหตุใด
เขาจึงไม่รู้

หญิงสาวเห็นท่าทางงงันของเขา ก็รู้ว่าเขาคงไปทำให้
คนหวุ่นไหวแล้วไม่รู้ตัวเป็นแน่ จึงเลิกทำให้เขาตกใจ “แค็ก ๆ
มีหญิงผู้นี้จริง ๆ น่าจะเป็นศิษย์น้องหญิงของท่าน หากข้าทนาย
ไม่ผิด น่าจะเป็นคนที่อยู่ที่ป่าไผ่ผู้นั้น นางมาวอนหาเรื่องถึงที่
จะมาโกรธข้าก็ไม่ถูกจริงหรือไม่”

ข้าหวงเฟยซิงก็อมมือให้อย่างที่สุดแล้ว

ส่วนที่นางบาดเจ็บภายในนั้น เป็นเพราะจู่ซิงเหยียนลอบ
โจมตีนางก่อน พลั้งนั้นรุนแรงเป็นอย่างมาก หากนางไม่ชิงลงมือ
ก่อนหวงเฟยซิง มีหรือที่หวงเฟยซิงจะได้รับบาดเจ็บ

“นางไม่ได้มีความแค้นอะไรกับท่าน แล้วจะมาหาเรื่อง
ท่านได้อย่างไร”

¹ ดอกท้อแห่งเหี่ยว (烂桃花) หมายถึง คนที่มีคุณสมบัติด้อยกว่าไล่ตามจับ
หรือเข้าซึ่บุคคลที่สูงส่งกว่า

แม้หยวนจิงจะไม่ชอบใกล้เคียงกับสตรีมากนัก ทว่าจุชิงเหยียน เป็นบุคคลหนึ่งที่เขาชื่นชม ในยามปกติจุชิงเหยียนไปมาหาสู่กับผู้อื่น ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างมีขอบเขต หยวนจิงจึงรู้สึกประหลาดใจ ยิ่งนัก

หวงเฟยซิงรู้สึกไม่พอใจกับคำพูดนี้ นางหน้าตึงเอ่ยว่า “นางเป็นศิษย์น้องหญิงของท่าน ท่านยอมเชื่อนางแต่ไม่เชื่อข้า คิดว่าข้าจงใจหาเรื่องนางอย่างนั้นหรือ”

ชายหนุ่มชะงัก ปฏิเสธอย่างร้องขอชีวิต “ไม่ใช่อย่างนั้น”

“แล้วเป็นอย่างใดเล่า ท่านว่ามาสิ” หวงเฟยซิงกระซอกคอเสื้อของเขาอย่างเหยียดเกรียม ทำทางราวกับว่าหากเขาไม่อธิบายให้ชัดเจนนางก็จะมีวันเลิกรา

หยวนจิงปวดศีรษะ รู้สึกว่าไม่น่ากล่าวเช่นนั้นออกไป เอ่ยปลอบว่า “นางกับข้าเป็นอะไรกัน แล้วข้ากับท่านเป็นอะไรกัน แล้วข้าจะเชื่อนางโดยไม่เชื่อท่านอย่างนั้นหรือ ก่อนหน้านี้ข้าพูดผิดไป ท่านอย่าโมโหไปเลย ต่อไปไม่ว่าท่านจะพูดสิ่งใดก็ล้วนแต่ตามใจท่าน เช่นนี้ดีหรือไม่”

เมื่อนึกถึงคำพูดเหน็บแนมของมู่อวินจิง หยวนจิงก็ทอดถอนใจ เขายั่วโมโหหญิงบังเกิดเกล้าเข้าแล้วจริงๆ

“แล้วนางกับท่านเป็นอะไรกัน แล้วข้ากับท่าน เป็นอะไรกันหืม” หวงเพยซิงเอียงศีรษะ จ้องมองอย่างจะยิ้มแต่ไม่ยิ้มอย่างหยอกเย้า

ทันทีที่กล่าวออกไป หัวใจของหยวนจิงก็พลันเร่งความเร็วขึ้น ใบหน้าหล่อเหลาขาวเนียนราวเนื้อหยกแดงชานขึ้นมา

“แค็กๆ คือว่า ท่านพักผ่อนเสียเถิด ฟ้าใกล้จะสว่างแล้ว ข้าจะไปสั่งให้ห้องครัวต้มน้ำแกงบำรุงมาให้” หยวนจิงซึ่งหนีออกไปก่อน เพราะรู้สึกว้ากอยู่ต่อไป ไม่แน่ว่าหวงเพยซิงอาจจะกล่าวคำพูดโผงผางอะไรออกมาอีกก็เป็นได้

และทุกครั้ง เขาล้วนแต่ไร้ทางต่อสู้ ความสัมพันธ์ที่ไม่อาจควบคุมได้เช่นนี้ทำให้หยวนจิงรู้สึกสับสนและหวาดกลัวต่ออนาคตที่ไม่อาจล่วงรู้ได้

หวงเพยซิงเป็นผู้ชนะในการแย่งชิงความรัก ช้ำยังได้หยอกเย้าหยวนจิง ทำให้อารมณ์ดีอย่างที่สุด

ทว่าการต่อสู้กับจุลินทรีย์เหล่านี้ทำให้นางต้องเสียพลังใจไปไม่น้อย บวกกับได้รับบาดเจ็บภายใน สมองจึงอ่อนล้า นางได้ยินเสียงจุดกำยานภายในห้อง จากนั้นไม่นานหวงเพยซิงก็ผล็อยหลับไป

ผ่านไปสักพัก หยวนจิ้งก็ถืออาหารออกมาจากห้องครัว กลับมาในห้องด้วยตัวเอง แสงอาทิตย์สว่างไสวอ่อนละมุน ทอผ่านผ้าม่านหน้าต่างลงบนใบหน้าของหวงเพยซิงพอดีพอดี นางขดตัวแล้วหลับต่อ

ดวงตาปิดลงหนุนแขนตัวเอง ดวงหน้าเล็ก ๆ มอมแมม ขนตายาวสะท้อนแสงจนเกิดเงาเงาบนแก้ม มองแล้วแสนจะน่าสงสาร ทว่าก็น่ารักน่าเอ็นดูเช่นกัน

หยวนจิ้งค่อย ๆ วางสิ่งของในมือลงอย่างระมัดระวัง ไม่อยากรบกวนการพักผ่อนของนาง

เขาเหลือบไปเห็นฝ่ามือของนางเลื่อนตกโดยไม่ตั้งใจ เรียวยาวขาวเนียนใฝ่ล้นพ้นออกมาตรงหน้าหยวนจิ้ง จนเขาใจสันเสท้าน

หากนางนอนเช่นนี้ต่อไป คงจะต้องเป็นไข้หวัดแน่นอน...

หยวนจิ้งทอดถอนใจ นิ้วมือทั้งสิบกำแน่น จากนั้นก็คลาย ออก ผืนตัวเดินเข้าไปที่หัวเตียงของหวงเฟยซิง แล้วดึงผ้าคลุม มาห่มร่างของนางอีกครั้งด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสงสาร

ทว่าสายตากลับถูกดึงดูดไปที่เท้าเล็กขาวเนียนของนาง โดยไม่ตั้งใจ

ในชั่วพริบตา นั้น หยวนจิ้งยื่นมือออกไปจับเท้าเปลือยของนาง แล้วเหม่อลอยไปในชั่วลมหายใจ ดวงตาจับจ้องไปที่เท้าอันประณีตของนางอย่างหลงใหล จากนั้นจึงหยิบกำไลเงินที่ห้อยกระดิ่งหยกขาวเอาไว้ออกมาจากอกเสื้อ

กำไลกระดิ่งหยกขาวนี้มีปุ่มกด เมื่อกดปุ่มแล้ว เขาก็สวมลงบนข้อเท้าเปลือยเปล่าของหวงเฟยซิง ขนาดกำลังพอดี แสงสีเงินวาววับ ส่งให้ผิวขาวของหวงเฟยซิงยิ่งสว่างใส จนทำให้ชายหนุ่มไม่อาจละสายตาไปได้

“อ้อ...ท่านทำอะไรนะ” หวงเฟยซิงสะดุ้งตื่นดวงตาโต สะลึมสะลือจ้องมองเท้าเปลือยของตนไม่กะพริบตา

นี่เขา...สวมกำไลข้อเท้าให้นางอย่างนั้นหรือ

หวงเฟยซิงนั่งงั้น ใบบนหน้าขาวเนียนค้อยๆ แแดงช้ำนางเอ๋ยอย่างกระแง้ากระงอด “หยวนจิ่งท่านจะทำเกินไปแล้วนะ รีบถอดสิ่งนี้ออกเร็วเข้า” นางผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรง ผลักหยวนจิ่งออก แล้วพยายามแกะสิ่งที่อยู่บนเท้าของตนออก ทว่าไม่ว่านางจะทำอย่างไรก็ไม่สามารถอดออกได้

สิ่งที่ทำให้นางหัวเสียมากที่สุด ก็คือแค่นางขยับเพียงเล็กน้อย กระดิ่งหยกที่เท้าก็จะส่งเสียงทันที

หากจะพูดให้น่าฟังก็คือเป็นเครื่องกระตุ้นอารมณ์ แต่ในสายตาของหวงเฟยซิงเป็นการดูถูกกันชัดๆ ไม่เคยคิดมาก่อนว่าหยวนจิ่งผู้นี้ที่ดูเป็นคนซื่อๆ จะมีความคิดร้ายกาจเช่นนี้ได้

“ท่านโอรสหรือ ข้าเพียงรู้สึกว...รู้สึกว่หากท่านสวมแล้วจะต้องงามมากแน่ๆ ไม่ได้ตั้งใจจะดูหมิ่นท่าน” หยวนจิ่งรีบอธิบาย สีหน้ากระอักกระอ่วน “หากท่านไม่ชอบ ข้าถอดให้ท่านก็สิ้นเรื่อง”

เขารีบยื่นมือออกไป ทว่าหวงเฟยซิงกลับตีหลังมือของเขาอย่างแรง

เมื่อเหลือบสายตาคี้น ชายหนุ่มก็นิ่งงันมองดวงหน้า เล็กๆ ที่กำลังแดงก่ำของหญิงสาว นางกัตรีมฝีปากสีแดงราวผลอง อย่งมีมำว่า “หยวนจิ่ง ท่านคิดว่าทำเช่นนี้แล้วจะสามารถผูกมัด ข้าเอาไว้ได้ตลอดชีวิตใช่หรือไม่”

หยวนจิ่ง “...”

“จะต้องเป็นเจ้าบ้ำม่วินฉิงที่บอกท่านใช่หรือไม่” หวงเฟยซิง ถือว่าความเงียบของเขาคือการยอมรับ จึงดูลังสอนว่า

“ต่อไปท่านไปมาหาสู่กับเขาให้น้อยลงหน่อย สิ่งดีๆ ไม่เรียนรูู้ เรียนแต่เรื่องไม่ได้ความ” หยวนจิ่งไม่สามารถถอด ก่าไลให้นางได้ หวงเฟยซิงหดเท้าเข้าไปอย่างเชินอาย ไม่ได้ กล่าวว่ำชอบหรือไม่ชอบ

“ยังจะนิ่งอยู่ทำไม ท่านบอกว่าจะหาอะไรให้ข้ากินไม่ใช่หรือ ของกินเล่า” ในที่สุดหวงเฟยซิงก็อดรนทนไม่ไหว กลอกตากลับ ค้อนใส่เขา เขาจะเป็นฝ่ายรุกบ้างเลยไม่ได้หรือไม่ว่าเรื่องใด ก็ต้องให้นางเป็นฝ่ายเริ่มก่อนเสมอ

ช่างเป็นตาท่อนไม้จริง ๆ

ไม่สิ เขาเป็นตาก่อนหินต่างหาก ทั้งเย็นชาทั้งแข็งที่อ
นางไม่รู้ว่าตนเองถูกใจกับคนเช่นนี้ได้อย่างไร

หยวนจิ้งจู้ตัวขึ้นมา ก็รีบตระเตรียมอาหารที่นำมา
“อาหารเหล่านี้ล้วนเป็นอาหารที่ห้องครัวเล็กปรุงมาเพื่อท่าน
โดยเฉพาะ จะได้บำรุงท่าน แต่ว่า...”

เวลาผ่านไป ข้าวสวยยังพอไหว แต่น้ำแกงไก่โสมดำที่
ตุนมาอย่างดีเย็นลงบ้างแล้ว จนมีน้ำมันไก่สีเหลืองลอยขึ้นมา
ชั้นหนึ่ง หยวนจิ้งจู้ขมวดคิ้วเอ่ยว่า “ท่านรอประเดี๋ยว ข้าจะไปอุ่น
ให้ท่าน”

บทที่ 168 อยากู้อากเห็นคนที่ต้องใจศิษย์พี่หยวน

หวงเฟยชิงหิวโซ กลืนน้ำลายแล้วร้องเรียกเขาไว้ “คือว่า... ก็ไม่ได้เย็นนัก ข้าไม่ได้พิถีพิถันถึงเพียงนั้น ไม่จำเป็นต้อง วุ่นวายหรอก”

ยังไม่ทันที่หยวนจึงจะตอบรับ หวงเฟยชิงก็รั้งชุดตัวยาว สีฉวันรูปของเขาเอาไว้ ไถลงจากเตียง แล้วรับถาดในมือของ ชายหนุ่มเดินกลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง ก่อนจะอ้าปากจิ้มลิ้มกินอย่าง เอร็ดอร่อย

หยวนจึงห้ามไว้ไม่ทัน “ท่านกินให้ช้าลงสักหน่อย ไม่มี ผู้ใดแย่งท่านหรอก”

องค์หญิงผู้สูงส่ง แก้วตาดวงใจของฝ่าบาท ไม่เพียงแต่ ไม่มีมาดอย่างองค์หญิงแล้ว ยังไม่สำรวจกิริยาราวกับหญิง ชาวบ้านทั่วไป

หยวนจึงมองนาง ก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา การที่นาง ติดตามเขาเช่นนี้ เท่ากับทำให้นางต้องมาลำบากแท้ๆ

หวงเพยซิงกินข้าวเสร็จอย่างรวดเร็วที่สุด เมื่อเห็น
สายตาแปลกประหลาดของเขา ก็เอ่ยถามด้วยความมุงนง
“เหตุใดจึงมองข้าเช่นนั้น ข้า...กินหน้าเกลียดไปหรือ”

นางยกมือขึ้นมาลูบคลำใบหน้าของตนเอง เมื่อครู่นี้
นางหิวจนไม่มีแกลใจจะสนเรื่องอื่น ข้านางก็ไม่คิดจะปิดบังตัวตน
เมื่ออยู่ต่อหน้าหวนจิ้ง

เมื่อชาติก่อนนางเสแสร้งเสียจนเหนื่อยล้า มาตอนนี้นาง
จึงคร้านที่จะเสแสร้งต่อไป

ก้นบึ้งดวงตาของชายหนุ่มมีรอยยิ้มบาง น้ำเสียงนำฟัง
“เปล่า ไม่ว่าอย่างไรหญิงงามก็น่ามองเสมอ”

หวงเพยซิงเลิกคิ้ว หากนางฟังไม่ผิด ท่านราชครูของนาง
กำลังชื่นชมนาง...ว่าน่ามองอย่างนั้นหรือ

“เหอะๆ ข้าไม่ได้หลงตัวเองหรอกนะ แต่หากกวาดตา
ไปทั่วทั้งแคว้นซ่งตูแล้ว ก็ไม่อาจหาหญิงใดที่พิเศษเช่นข้าได้อีก
มิเช่นนั้นจะสะท้านหัวใจของท่านราชครูได้อย่างไรเล่า”
หญิงสาวคลี่ยิ้มกว้าง คำพูดหยอกเย้าแสนกล

หยวนจิ้งยิ้มเงยบงกซ์ ไม่รับไม้ต่อจากนั้น แล้วเบี่ยงประเด็นไปเรื่องทีจริงจิง “แม้อาการบาดเจ็บภายในของท่านจะไม่ได้สาหัส ทว่าเพื่อความปลอดภัย หากท่านหมอที่เชื่อถือได้มาดูอาการสักหน่อยดีกว่า ที่นี่มีไข้เมืองหลวง หากท่านไม่ถือสา ข้าจะให้ศิษย์น้องเจ็ดมาตรวจอาการให้ท่าน”

ศิษย์น้องเจ็ดโค้งวีนอย่างนั้นหรือ

หวงเฟยซิงเมื่อชาติก่อนรู้จักคนรอบตัวหยวนจิ้งเป็นอย่างดี โค้ววีนกับหยวนจิ้งมาจากสำนักเดียวกัน เบื้องหน้าคนผู้นี้เป็นคนอ่อนโยนสง่างาม เชี่ยวชาญศาสตร์การแพทย์ ทว่าเบื้องหลังแล้วเขาคือคนเจ้าเล่ห์อันตรายคนหนึ่ง ในขณะที่เขาเป็นมิตรที่ดีกับหยวนจิ้ง อันที่จริงกลับริษยาเกลียดชังหยวนจิ้งมานานปี หากความทรงจำของนางไม่มีปัญหาละก็ เมื่อชาติก่อนเจ้าโค้ววีนผู้้นหาเรื่องทำร้ายนางไม่น้อย

“เป็นอะไรไป สีหน้าจิงได้แย่นี้ หากท่านไม่อยากจะพบผู้อื่น ข้าก็จะไม่บังคับ” อันที่จริงหยวนจิ้งคิดเอาไว้ว่าอยากจะแนะนำหวงเฟยซิงให้กับคนอื่น ๆ ข้างกายเขาได้รู้จัก

ถือว่าเป็นการยกระดับความสัมพันธ์ของทั้งสองคน

แต่ก่อนเขาไม่เคยคิดว่าตนเองจะหวั่นไหวให้กับสตรีได้
แม้เมื่อพบกับหวงเพยซิง หัวใจของเขาก็ยังขัดแย้งมาเป็น
เวลานาน

ตอนนี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว หยวนจิ้งเปิดใจตัวเองจาก
ภายในทีละก้าว เชื่อว่าต่อไปสักวันหนึ่ง เขาจะค่อยๆ เล่าเรื่อง
ในอดีตของเขาให้หวงเพยซิงได้ฟังทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่จะ
เกิดขึ้นหลังจากนี้

“ไม่ใช่ว่าข้าไม่อยากพบ ข้ายอมต้องทำความรู้จักกับ
สหายของท่านอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านแน่ใจหรือว่าจะแนะนำข้าให้
ผู้อื่นได้รู้จัก” หวงเพยซิงฟังเตี้ยมมองเขาราวกับจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม
ตั้งใจจะชักนำความคิด

มุมปากของหยวนจิ้งหยักยิ้มเป็นองศาที่สวยงาม “ข้ากับท่าน
ไม่แบ่งแยกจากกัน ข้ายอมต้องให้ท่านได้พบกับสหายของข้า”

“เช่นนั้นก็ดี ข้าเองก็อยากจะทำให้เห็นว่าคนที่ท่านให้
ความสำคัญนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร”

เหอะ ในเมื่อจะมาหาถึงที่ ก็อย่าหาว่านางไม่เกรงใจ
ก็แล้วกัน

ไม่รู้ว่ามีผู้ใดแพร่กระจายเรื่องของหวงเฟยซิงออกไป คนทั่วทั้งตำหนักหมิงกู่ล้วนรู้เรื่องที่ศิษย์พี่หยวนพาสตรีกลับมาที่หอหลังอวิ้น ทั้งสองอาศัยอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน จนทำให้คนในตำหนักหมิงกู่เคลื่อนไหว อยากจะเห็นว่าสตรีที่เข้าตาศิษย์พี่หยวนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร

ลูกศิษย์ที่อายุน้อยอาศัยช่วงเวลาสั้นๆ ที่หยวนจึงออกไปจากหอหลังอวิ้น แอบหมอบอยู่ด้านนอกหอหลังอวิ้น หลบๆ ซ่อนๆ ไม่มีใครกล้าบุกเข้าไปสักคน

“พวกเจ้าจะกลัวอะไรกัน ศิษย์พี่หยวนก็ไม่อยู่ พวกเราก็ก็น่ากลัว... ก็เข้าไปดูสักหน่อย ไม่เป็นไรหรอกน่า”

“หากเจ้าไม่กลัวก็เข้าไปสิ แม้ศิษย์พี่หยวนจะไม่ใช้คนโมโหร้าย ทว่าพวกเราทำเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องดี หากทำให้คนที่ศิษย์พี่หยวนต้องตาดตกใจเข้าจะทำอย่างไร”

คนที่พูดคือสาวน้อยอายุสิบห้าปีนางหนึ่ง นางกัตรีมฝิปากอย่างฉลาดกลัว ดวงตาไหววูบทั้งคู่ว่าวาม กดเสียงให้ต่ำลง “พวกเจ้าเพิ่งจะกลับมาไม่รู้อะไร ข้าได้ยินศิษย์พี่หญิงที่ห้องครัวพูดว่า สองวันมานี้ศิษย์พี่หยวนไปรับอาหารที่ห้องครัว

ด้วยตัวเอง อาหารการกินล้วนแต่เป็นของโปรดของหญิงผู้นั้น ดูเหมือนว่าจะได้รับความโปรดปรานเป็นอย่างมาก”

เด็กหนุ่มกอดแขนตนเองแล้วส่งเสียง “เซอะ” ออกมา “ข้าว่าสตรีอย่างพวกเจ้าเพื่อผันทันไปเสียมากกว่า ศิษย์พี่หยวน เป็นคนเคร่งครัดธรรมดาเนี่ยมารยาท ไม่ว่าจะกับใครก็ล้วนแต่ปฏิบัติอย่างมีมารยาทและเอาใจใส่ หญิงผู้หนึ่งวิ่งหน้าตั้งมาที่ตำหนักหมิงกู่โดยไม่สนใจชื่อเสียงของตนเองเช่นนี้ ศิษย์พี่หยวน คงจะดูแลนางอย่างไม่มีทางเลือกเป็นแน่”

สาวน้อยทนต์ไม่ได้อีกต่อไป จีบปากจิบคอกระณะระแหน “ศิษย์พี่สืบท ข้าว่าท่านอิจฉามากกว่า ท่านนับถือศิษย์พี่หยวน มาตลอด แต่ศิษย์พี่หยวนกลับไม่เคยสนใจท่านเลยแม้แต่หน่อย ท่านผิดหวังตัวเองก็เข้าใจได้”

“เฉียนลั่ว เจ้าหมายความว่าอย่างไร พูดมาให้ชัดเจน เดี่ยวนี้”

สาวน้อยเท้าเอว โต้กลับอย่างเหิมเกริม “ท่านฟังไม่ออก หรืออย่างไร วรยุทธ์สู้ศิษย์พี่ศิษย์น้องชายคนอื่น ๆ ไม่ได้ หูยังแยะขนาดนี้ ไม่ได้เรื่อง”

ทันทีที่พูดออกไป ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กหนุ่ม ก็ถูกกระเทือนอย่างหนัก สะเทือนใจจนกระซาคตาบออกมาจาก ผักแล้วชี้ไปที่สาวน้อย “สี่เจียนแล้ว หากวันนี้ข้าไม่ได้สั่งสอนเจ้า ข้าก็ไม่คู่ควรเป็นศิษย์ของตำหนักหมิงกู่่อีกต่อไป”

“เออละ ศิษย์พี่สืบทก เลิกโมโหได้แล้ว ศิษย์พี่ศิษย์น้อง กันเองแท้ๆ มีอะไรก็พูดกันดีๆ”

“ใสหัวไป ใครมีเรื่องจะพูดกับนางกัน เจ้าอย่ามาห้ามข้า”

สาวน้อยเองก็โมโหโทโสเช่นกัน คิ้วขวาง ซักกระเป๋ของตน ออกมา “เข้ามาสิ ข้าเองก็กำลังอยากจะขอคำชี้แนะจากศิษย์พี่ สืบทกอยู่พอดีเชียว”

ทั้งสองเข้าโรมรันกันทันที ไม่ว่าจะศิษย์น้องที่ติดอยู่ ตรงกลางจะโน้มน้าวอย่างไรก็ไม่เป็นผล

ในเวลานี้เอง ก็มีลำแสงสีแดงโลหิตพุ่งออกมาจาก ตำหนักหมิงกู่ สีสหน้าทั้งสามพลันเปลี่ยนไป

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น สีแดงโลหิต...โลหิตแห่งการฆ่า
ล้างบางอย่างนั้นหรือ” แววดตาของศิษย์น้องชายประหวัดพรันพริ้ง
ริมฝีปากสั่นระริก

ศิษย์สิบหกเลิกคิ้วขึ้น ตวาดว่า “ยืนเฉยอยู่ทำไมกัน
พวกเรารีบเข้าไปดูในตำหนักสิ”

ศิษย์น้องเฉยนิ่งแล้วยังไม่ทันได้สู้กับศิษย์สิบหกต่อ ทั้งสาม
ก็วิ่งตะบึงไปทางตำหนักหมิงกู่ ทว่ายังไม่ทันมาถึงหน้าประตู
ตำหนัก กลิ่นคาวโลหิตหนาหนากก็พุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า

แยแล้ว

ทั้งสามตกตะลึงพริ้งเพริด คาดการณ์อยู่ในใจ แล้วชัก
กระบี่ออกมาอย่างไม่ลังเล

ประตูใหญ่ที่ในยามปกติจะปิดสนิท บัดนี้มีรอยแฉกเปิด
เล็กน้อย เฉียนล้วนผลึกเบาๆ ประตูก็ส่งเสียงเอี้ยดอ้าดเปิดออก
กลิ่นคาวโลหิตฉุนจมูก สิ่งที่เห็นคือซากศพเย็นเยียบมากมาย
กระจายเต็มพื้น พื้นหินสะอาดเอี่ยมอาบไปด้วยโลหิต
จนกลายเป็นสีแดงฉาน ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้ทั้งสามคน
ตกตะลึงพริ้งเพริด

เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นได้อย่างไร

ใครกันบ้างอาจถึงเพียงนี้ โหดเหี้ยมถึงเพียงนี้ ถึงได้
กระทำการชั่วช้าในตำหนักหมิงกู่ได้เช่นนี้

“ศิษย์พี่ ท่านดูสิว่านั่นคืออะไร!” ฉีเยนลั่วเบิกดวงตา
ราวผลชิงกว้าง นิ้วมือชี้ไปยังเงาร่างสีแดงยั่วเย้าที่ลอยอยู่
ภายในตำหนักหมิงกู่

ศรอยุธยา

ท่านราชครูมาหลบซ่อนอยู่มุมห้องอีกแล้ว เล่ม 5

国师大人又来蹲墙角

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《国师大人又来蹲墙角》

Author: 云绯颜 Yun Fei Yan

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

云绯颜 Yun Fei Yan.

ท่านราชครูมาหลบซ่อนอยู่มุมห้องอีกแล้ว เล่ม 5 /云绯颜 Yun Fei Yanเขียน : ; จื่อซิง แปล :

จาก 国师大人又来蹲墙角 — กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, .2568

(1) 422 หน้า

นวนิยายแปลจีน. I จื่อซิง, ผู้แปล .II. ท่านราชครูมาหลบซ่อนอยู่มุมห้องอีกแล้ว.

ISBN 978-616-18-7548-0